

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conferentiæ Theologico Morales

Compendiosè propositæ ac breviter resolutæ Ad Usum Directorum
Conferentiarum Hebdomadalium ... DD. Parochorum, Curatorum,
Confessariorúmque omnium

Ex Materia De Actibus Humanis Excerptarum

Sargar, Elisaeus

Augustæ Vindelicorum, 1720

Conferentia CVIII. De Peccatis ex contemptu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41214

neque indirectè in sua causa sive consuetudine, utpote jam voluntariè & efficaciter retractata, ut proinde amplius voluntaria censerì non possit.

CONFERENCE CVIII.

De Peccatis ex contemptu.

Peccatum ex contemptu dicitur, quod ex contemptu legis vel Legislatoris committitur: ut cum quis ideo peccat, aut legem vel præceptum transgreditur, quia non vult subjectus esse legi ex indignatione erga legem aut Legislatorem.

Differunt porrò peccare *ex contemptu*, & *cum contemptu*, in eo, quod transgredi legem *ex contemptu* contingat, quando contemptus est causa transgressionis, ita scil. ut quis ideo nolit servare legem vel præceptum, quia contemnit præceptum vel præcipientem, etsi abesset talis contemptus, non transgrederetur; *cum contemptu* autem transgredi legem, vel præceptum est, cum quis quidem de facto contemnit præceptum vel præcipientem: is tamen contemptus non est causa vel motivum transgressionis: sed, sicut stante illo contemptu, posset adhuc servare legem ex alio motivo, utpote quia timet pœnam; ita etiam, absente illo contemptu, adhuc transgrederetur legem ex alio motivo, vel vitiosa affectione, hoc notato sit

213. RESOLUTIO I. Transgressio cujuscunque divinæ vel humanæ legis vel præcepti, in quacunque materia quantumvis minima, ex *contemptu formali & injusto* ipsius legis vel Legislatoris, præcepti vel præcipientis, est *peccatum mortale, & speciale formalis inobedientia*. Est doctrina certa

& orthodoxa. Probatur I. *Auct. D. Bernardi lib. de precepto & Dispensat.* ubi dicit: Contemptus in omni specie mandatorum pari pondere gravis & communiter damnabilis est: sive enim Deus, sive homo vicarius Dei mandatum quodcunque traderit, pari profectò obsequendum est curâ, pari reverentia deferendum; ubi tamen Deo contraria non præcipit homo.

Probatur II. Ratione desumpta ex S. S. quia transgredi legem vel præceptum *ex formali & injusto contemptu* legis vel præcepti, aut Legislatoris vel præcipientis, est directè & formaliter contemnere ipsam potestatem legislativam superioris: sed contemnere ipsam potestatem legislativam, utpote à Deo ordinatam, de se est gravissima injuria in ipsum Deum ejusque sapientissimam ordinationem, uti demonstrat Apostolus *Rom. 13. Non est potestas, nisi de Deo: quæ autem sunt à Deo, ordinata sunt. Itaque quis resistit potestati, Dei ordinationi resistit, qui autem resistunt, ipsi sibi damnationem acquirant?* Uti, que pœnam peccati mortalis; maximè autem resistunt potestati, qui eam contemnunt: ergo ex formali contemptu transgredi legem vel præceptum de se peccatum mortale est. Additur, & *speciale formalis inobedientiæ*, quemadmodum enim obedientia omnium virtutum in observatione præceptorum generalis conditio est, & specialis virtus efficitur, cum quis opus præceptum exequitur cum formali intentione ac motivo obediendi & satisfaciendi præcepto, adeo ut talis eodem actu v. g. servando jejunium præceptum simul exercent actum duplicis virtutis (temperantiæ & obedi-

tia formalis) ita quidem inobedientia omnium peccatorum contra leges vel præcepta commissorum generalis quædam conditio est: at verò efficitur *speciale peccatum formalis inobedientia*, si legem vel præceptum violes formali & directa intentione non obediendi, quod fit *per formalem contemptum præcepti vel præcipientis*: adeò ut ex formali contemptu præceptum v. g. jejunii violans, uno actu duplex peccatum committat videlicet intemperantiæ contra legem jejunii & formalis inobedientiæ per contemptum legis: estque hoc posterius peccatum gravius priori? ideoque in confessione necessario explicanda hæc circumstantia contemptus tanquam speciẽ mutans, seu novam ac diversam peccati speciẽ constituens, ut cum Valent. & aliis observat Sanch. l. 1. moral. c. 5. n. 9. Jam ergo ulterius subsumo: atqui etiam *in re levissima* resistere divinæ ordinationi, eamque contemnere semper est peccatum mortale; quia est injuria directe contra infinitam perfectionem Dei, nimirum sapientiam & æquitatem, ergo transgredi legem vel præceptum ex formali contemptu, etiam in re levissima, semper erit peccatum mortale.

214. Dices: Hinc sequeretur, etiam ea, quæ sub consilio tradita sunt à Christo vel Ecclesia; utputa status Religionis, Extrema Unctio, usus aquæ benedictæ &c. si negligentur esse peccata mortalia: consequens est autem nimis rigidum: igitur &c.

Respondetur cum Cajetano V. contemptus. Navar. c. 23. n. 4. concedendo sequelam, ait enim Glossa in C. quis autem d. 10. Etenim aliud est contemnere: aliud non parere. Nam Consilio sine culpæ

24

non

non parètur; sed non sine culpa contemnitur. Itaque negatur minor, id esse nimis rigidum. Audi D. Thom. 2. 2. q. 182. a. 9. ubi dicit. Etsi statuta Ordinis Prædicatorum (idémque est de statutis Fratrum Minorum, exceptis iis, quæ per obedientiam, vel sub Excommunicationis pœna statuuntur) non obligent ad culpam, nihilominus eorum *transgressionem ex contemptu formali esse mortalem.*

DE SALIGIA.

Quia per hanc dictionem communiter indicantur septem peccata Capitalia, utpote Superbia: Avaritia: Luxuria: Invidia: Gula: Ira: & Acedia. Cujus singulæ litteræ per ordinem significant litteras initiales eorundem? videlicet S. Superbiam. A. Avaritiam. L. Luxuriam. I. Invidiam. G. Gulam. I. Iram. A. Acediam. Placuit hanc doctrinam de septem peccatis Capitalibus, intitulare Saligia: proinde ordinem à Littera prima dictionis, quæ est

S.

SUPERBIA.

215. **D**efinitur, quòd sit *inordinatus appetitus propriæ excellentiæ?* sic dicta, quòd quis in donis naturalibus, vel supernaturalibus inordinatè appetat excellere vel eminere super alios, ac velut alios super ire. Hujus quatuor gradus assignantur à D. Gregorio, & aliis. I. Cum quis appetit habere bona, quæ revera non habet. II. Cum quis appetit habere vel videri habere bona à seipso & non ab alio, maximè Deo. III. Cum quis ag-

noscens